

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

ΤΗΣ ΕΝ ΚΟΡΣΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ¹

Οι² εξ Οιτυλίου εν Κορσική ελθόντες Έλληνες εφερον μεθ' εαυτων ενά Επισκοπόν, τον Παρθενιον Καλχανδην, Ιερείς, Ιερομοναχους του ταγματος του Αγίου Βασιλείου και Δοκιμους. Κατά την μαρτυριαν δε του μεταξυ αποικων Ελληνων και γενουηνησιακης Δημοκρατίας ανταλλαγεντος συμφωνητικου εγγραφου, μετα τον θανατον του Παρθενιου Καλχανδη, οι Έλληνες δεν ειχον το δικαίωμα να τον αντικαταστήσουν. Μετα τον θανατον λοιπον αυτου, οι ελληνες Κληρικοι εξελεγον ένα εκ των υπαρχοντων ιερέων ως αρχηγον των, εις τον οποιον εδιδον τον τιτλον του Πρωτοπρεσβυτερου, η Προεστωτος.

Κατά τα συμφωνημενα, ο ελληνικος ουτος Κληρος ωφειλε να υποταχθη εις την δεσποτεϊαν του Ποντιφικου της Ρωμης· αλλ' η υποσχεσις και αναγκη αυτη ητο δια την μεταγενεστεραν γενεαν του Κληρου. Οι εξ Ελλάδος ελθόντες Κληρικοι αυτοι εξηκολούθησαν να διατηρωσι το Ορθοδοξον δογμα των και την εν γενει λατρειαν των πατερων των. Οποτε δε ο Επισκοπος των απεθανε και ο αριθμος αυτων ηλαττουτο εκ του χρονου, τατε βεβαιως ηλθον εις συναφειαν με τον λατινικον Κληρον. Κατά πρῶτον δε πιθανότητα πρωτος λατινικος Αρχιερευσ ελθων εις Παομιαν, είναι ο Επισκοπος της Σαγωνας, Ιωάννης Δομινικος Καβαλιεριος, ο οποιος τῷ 1715 υπεχρεωσε τους ιερείς της Παομίας να κρατησωσι τακτικα ληξιαρχικα βιβλια. Επειτα δε, αφού ο τελευταιος των ιερεων απεθανεν, επρεπαν ο λατινικος Αρχιερευσ να χειροτονησῃ αλλους.

Η εκπαιδευσις του Κληρου παρα τοις Έλλησι τουτοις βεβαιως εγινετο ως και παρα τοις εν Ανατολῃ. Εις ιερευσ παρσκευαζε τον

¹ Αποσπασμα εκ της «Ιστορίας της εν Κορσική ελληνικής αποικίας» εκδοθησομένη προσεχώς. Διο παρακαλειται ο αναγνωστης να λαβῃ υπ' οφιν οτι μερη τινα του αρθρου τουτου σχετιζονται με το ολον Πονημα, ων εξηγήσεις δεν δυνανται να δοθωσιν ενταυθα.

² Το άρθρον του έλλογιμου κ. Ν. Β. Φάρδου καταχωρίζεται άνευ πνευμάτων και τόνων κατά παράκλησιν αυτού, παραδόξως επιμένοντος εις το δύσχρηστον τουτο σύστημα. (Σημείωσις της Έπιτροπείας του περιοδικού).

συνάδελφον καὶ δίδωχον του· τὸν ἐδίδασκεν ἀναγνώσιν καὶ γραφήν· τὸν ἐμάνθανε νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· τὸν ἐδίδασκε τὸ τυπικὸν τῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τὴν Λειτουργίαν καὶ κατοπινύμαζεν εὐχὴν τοῦ Ἀρχιερέως τὸν μετετρέπεν εἰς ἱερέα. Ἐκ τούτων ἐπε-
ταί ὅτι ὁ προπαγανδιστὴς ἱερεὺς ἐνεφυτεύεν εἰς τὸν μαθητὴν τοὺς
θεολογικοὺς τοῦ αἰσθηματικῆς καὶ τὰς πεποιθήσεις του.

Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἐκπαίδευσως τοῦ ἐλληνικοῦ τούτου Κλη-
ροῦ ἐξηκολούθησε σχεδὸν μεχρὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος,
ὅποτε ἡ Προπαγανδὰ τῆς Ρώμης ἀνελάβε τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνα-
τροφήν τῶν ἱερέων τῆς ἐλληνικῆς ταύτης ἀποικίας. Ἐκ τοῦ συστή-
ματος δὲ τούτου τῆς ἐκπαίδευσως τοῦ Κλήρου ἐξαγεται ὅτι οἱ ἐν
Κορσικῇ ἀποικοὶ Ἕλληνες μετὰ τοῦ Κλήρου τῶν, ἀν καὶ υποπέταγ-
μενοὶ εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Ρώμης, ἐξηκολούθησεν νὰ ᾔνοι καθαρῶς
καὶ κατ' οὐσίαν Ὁρθόδοξοι μεχρὶ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.
Λέγω δὲ μεχρὶ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ
συνολὸν τῆς ἀποικίας. Ἐκν ὁμῶς θέλωμεν γὰρ ἐρευνήσωμεν πᾶς πε-
ποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων κατ' ἄτομα, βεβαίως ἀκόμη καὶ σήμερον
υπαρχοῦσι πολλοὶ Ἕλληνες ἐν Κερκυραῖς, οἵτινες δυσανασχετοῦς φέρουσι
τὸ ὄνομα τοῦ Παπα..... Δυστυχῶς ὁμῶς, ἐλευθερίᾳ συνειδήσεως ἐν
τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ὑπάρχει!

Τοιοῦτοὶ ἦσαν οἱ ἱερεῖς, — καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἐλληνικὴ αὕτη
ἀποικία· διότι ὁ ἱερεὺς εἶναι κύριος τῆς συνειδήσεως τῶν ἀπαιδευτῶν
ἀνθρώπων — πρὶν ἢ ἀρχίσωσι νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐν τῇ Προπαγανδᾷ
τῆς Ρώμης. Ἀφ' οὗτο ὁμῶς νεοὶ Κερκυραῖται ἀποστέλλονται εἰς Ρώμην,
ἵνα ποιήσωσιν ἐκεῖ τὰς ἱερατικὰς σπουδὰς τῶν, ἐκτοτε ἡ ἐλληνικὴ
παραδόσις καὶ θρησκεία ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ταύτης
ἀποικίας. Πᾶν ἐλληνικὸν φρονήμα καὶ αἰσθηματικὸν ἐξάλειφεται καὶ ἡ
ἐλληνικωτάτη αὕτη ἀποικία, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ
τὴν τύχην ἄλλων τοιούτων ἀποικιῶν, ἐγκατασταθεισῶν, μετὰ τὴν
ἀλῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς διαφόρα μέρη τῆς κατὰ Ἰτα-
λίας καὶ ἐν Σικελίᾳ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἱερεῖς τῆς ἀποικίας ταύτης εἶχον γλώσσαν μητρικὴν
τὴν ἐλληνικὴν τῶν γλώσσαν· ἐδίδασκον τὴν ἱερὰν Κατηχήσιν ἐλλη-
νιστί, ὠμῶς ἐπ' Ἑκκλησίᾳς ἐλληνιστί καὶ συνδιελεγόντο μετὰ
ποιμνιὸν τῶν ἐλληνιστί. Οἱ σήμερινοι ἱερεῖς υπαγούσιν εἰς τὴν Ρώμην
διὰ νὰ λάβουν τὰ ἱερὰ φῶτα, καὶ ἀφίνοῦν ἐκεῖ τὴν ἱερὰν ἐλληνικὴν
τῶν γλώσσαν. Ἐπιστρέφοντες δ' εἰς Κερκυρας, φθάνουσιν ἐκεῖ μετὰ
τὰ προτερήματα τῶν φραγκοπαπαδῶν: Ἑλληνικὴν γλώσσαν, γρυ-

υβρεις κατά της Ορθοδόξου Εκκλησίας, οσας θέλετε υποκρησιν, οσην η Προπαγάνδα τους διδάσκει. Τοιούτοι είναι οι εκτοτε ιερείς της ελληνικής ταύτης αποικίας !

Εκ των ληξιαρχικών βιβλίων του δημαρχείου προσεπαθήσα να συντάξω γενικόν καταλόγον των ιερέων της αποικίας ταύτης, αλλά τούτο μοι υπήρξεν αδύνατον. Εν τούτοις, η εργασία αυτή μ' έκαμε να μάθω χαρακτηριστικά τινά των Κληρικών τούτων : Πολλοί εξ αυτών είναι κακογράφοι και ανορθογράφοι· ουδείς δ' εξ αυτών γνωρίζει γραμματικήν. Σχεδόν ολοι φέρουσι τον τίτλον του, Στεφανοπου-λος. Οι πλείστοι εξ αυτών είναι εγγαμοί μέχρι τοῦ 1817. Υπήρξαν δ' ιερείς εν ενεργεία ταυτοχρονως πάντοτε περισσότεροι των δυο· τεσσαρες, πεντε και εστινότε περισσότεροι.

Οι ιερείς ουτοι βεβαιως δεν ηδυναντο να ζώσιν εκ των εισοδημάτων της ενορίας των· Επετα λοιπόν εκ τούτου οτι και ουτοι ειργάζοντο, ως και οι λοιποί χωρικοί, εις τους αγρούς. Πραγματι δε, η αναμνησις διεσωθη μέχρι σημερον του οτι οι τότε ιερείς ωργονον οι ίδιοι τους αγρούς των και εκαλλιεργουν τας αμπελους των.

Οι ιερείς εφερον μακράν κομην και γενειάδα, και ησαν ενδεδυμενοι ως και οι εν Ανατολή Ορθόδοξοι ιερείς.

Μεχρι του 1817 φθάνουν τα ληξιαρχικά ταυτα βιβλία, και σχεδόν μέχρι της εποχής ταύτης φθάνει και η ελληνική Ορθόδοξος παράδοσις παρά τοις Έλλησι τούτοις ιερευσιν. Οι κατά την εποχην ταυτην ιερουργουντες ιερείς είναι ο παπα-Ιωαννης Βλαχακης και ο παπα-Ηλίας Παπαδακης. Τούτων, ο μὲν παπα-Βλαχακης, Έλλην ιερεύς, απήλθεν εις Λιβουρνόν το 1818, όπου απεθάνεν.

Ο δε παπα-Ηλίας Παπαδακης, Λατινός ιερεύς, ελληνικής όμως καταγωγής, διετέλεσεν ιερεύς της εν Καρυαίς λατινικής ενορίας μέχρι του 1854, οποτε απεθάνεν εις ηλικίαν 88 ετών. Ο ιερεύς ουτός, νεός ετι ών, μετέβη εις Αίξ της Προβιγγίας, όπου διηκούσε θεολογικά μαθηματα. Συγχρονως δε, ηρνήθη την ελληνικήν του θρησκείαν και ησπασθη την λατινικήν. Φανατικός δ' εν τη νεα του ταυτη θρησκεία, επεστρεψεν εις την πατρίδα του, ως Λατινός ιερεύς, επι τω σκοπώ ινα εκλατινισή όλους τους συμπατριώτας του. Τού σκοπόν του τούτον διηκολυνεν η κατά την εποχην εκείνην παρχμεί των Έλληνων ιερέων. Πραγματι δε, ευστήσεν ιδιαιτεράν ενορίαν λατινικήν, πιθανως μέχρι τότε μη υπάρχουσαν· ηρχισε να λειτουργή λατινιστι, και πρώτα θυμάτα της κακοφροσύνης του χρησιθρησκου τούτου επεσαν οι πλησιέστεροι των συγγενών του. Κατωρθώσε δε μετα

ταυτά να εκλατινισθῇ καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους Ἕλληνας. Σκοπὸς τῆς Δυτικῆς Εκκλησίας εἶναι πάντοτε νὰ εκλατινισθῇ ὁλοτελῶς τὴν ἐλληνικὴν ταύτην ἀποικίαν. Πιθανώτατα λοιπόν, πρῶτος ἀποστολὸς τῆς ιερωτάτης ταύτης ἀποστολῆς υπηρξεν ὁ ἐντιμωτάτος οὗτος παπα-Ἠλίας Παπαδάκης, τοῦ οὗρου το ὄνομα, εἰς ἀνταμοιβὴν, εἰμεινεν ἐκφράσις καταρας παρὰ τοῖς Ἕλλησι Καρυαταῖς.

Τὸν παπα-Ι. Βλαχάκην ἀναχωροῦντα, διεδέχθη ἐν τῇ ἐλληνικῇ Εκκλησίᾳ τῶν Καρυῶν ὁ παπα-Ἠλίας Σουγλῆς, ὅστις ἐξηκολούθησε νὰ ᾔναι ἱερεὺς τῆς ἀποικίας ταύτης μέχρι τοῦ 1822, ὅποτε ἀπεθάνεν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου τούτου τῶν Ἑλλήνων ἱερέων, ἡ ἐλληνικὴ αὕτη ἀποικία εἰμεινε χωρὶς ἱερέα. Ἡ ἐποχὴ αὕτη υπηρξεν κρίσιμωτάτη διὰ τοὺς Ἕλληνας. Συνειθισμένοι νὰ εἶχον οὐ μόνον ἑνὰ, ἀλλὰ πολλοὺς ἱερεῖς, τῶρα εὐρεθίσαν χωρὶς ἱερέα. . . . Καὶ ὁμῶς ὁ χριστιανὸς οἰκογενειάρχης εἶχε ἀναγκὴν ἱερεως σχεδὸν καθεκάστην. Τί νὰ κάμουν; — Αἰεταθήσαν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τῶν. Ὁ Ἀρχιερεὺς τοῖς εἶπεν, ὅτι Ἕλληνα ἱερέα δὲν εἶχε νὰ τοῖς πεμψῇ. Ἀκτινοὺς ἱερεῖς, ἂν ᾔθελον, εἶχε πολλοὺς. . . . Οἱ ὀρθοδόξως ἀνατραφέντες οὗτοι ἀπογονοὶ τῶν Μανιατῶν ἐπροτίμησαν, ἐν τῇ ἀπελπίσει τῶν, νὰ μείνωσι χωρὶς ἱερέα, παρὰ νὰ λάβωσι τὰ Ἁγία Μυστήρια ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑνὸς φραγκοπαπα.

Ἡ διήγησις τῶν καθεκάστα τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶναι συγκινητικωτάτη: Ἐν Κυριακῇ τῷ πρῶτῳ, ἀντὶ Λειτουργίας, ἕκαστος εἶλεγεν ἐν «Πατερ ἡμῶν», ἐκομνε τὸν σταυρὸν τοῦ καὶ ἀπῆρχετο εἰς τὰς ἐνασχολήσεις τοῦ. Καὶ ὁμῶς ἐν τῇ λατινικῇ Εκκλησίᾳ, μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, ἐψάλλετο ἡ λατινικὴ λειτουργία. Οὐδεμίᾳ Ἀκολουθίᾳ τῶν Μυστηρίων ἐτελείτο διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ὅταν ἀπεθνήσκε τις, οἱ λαῖκοι τὸν ἐλαμβάνον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ καὶ ψάλλοντες τὸ «Ἐλεῆσον με ὁ Θεός», τὸν ἐφέρον εἰς τὴν Εκκλησίαν. Ἐκεῖ, ἕκαστος κατ' ἰδίαν, ἤνεχετο ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατόπιν οἱ ἴδιοι λαῖκοι, καὶ πάλιν μετὰ τὸ «Ἐλεῆσον με ὁ Θεός», τὸν ἐφέρον εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἐθάπτον. Ὑφίσταντο ὅλας τὰς τελευτωρὶκὰς καρτερικωτάτας· ἀλλὰ φράγκοι νὰ γίνουν δὲν ᾔθελον.

Ἡ ἐλεεινὴ αὕτη καταστάσις διήρκεσε μέχρι τοῦ 1829, ὅποτε ἡ θεία Πρόνοια, ἀνελπίστως, ἐρρίψεν ἐπὶ τῶν ακτῶν τῆς Κορσικῆς ἑνὰ Ἕλληνα Ὀρθοδόξον ἱερέα, τὸν Ἀρχιμανδριτὴν Ἰωσήφ Βουραν, ἐκ Χίου κατὰχόμενον. Ὁ ἱερεὺς αὗτος, ἐλθὼν εἰς Καρυάς, ᾔθελήσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ν' ἀναλάβῃ καθήκοντα ἱερεως παρὰ τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' ἡ Δυτικὴ Εκκλησία δὲν το τῷ ἐπέτρεψεν. Ἐδεῖσε λοιπὸν νὰ μεταβῇ εἰς

Αϊακκίον, και εκεί, μετα πολλου κοπου, να λαβη την αδειαν του ιε-
ρουργειν.

Ο ιερεὺς ουτος, του οποίου η παρουσία εματαιονε τα σχεδια της
Δυτικής Εκκλησίας, υπηρξεν αντικειμενον οργης και αγανακτησεως
παρα τω Δυτικῳ Κληρῳ της Κορσικης. Ὑπεστη πολλά Αλλα,
μιαν νυκτα, ενφ εκοιματο, εις πυροβολισμος ηκουσθη εμπροσθεν του
παραθυρου του κοιτωνος του: η σφαιρα διετρυπησε το παραθυρον,
και, διελθουσα ανωθεν της κεφαλης του, εισήλθεν εντος του απε-
ναντι τοιχου Ο ταλαιπωρος ξενος, εις εκδικησιν, μιαν μονην
κατάραν εξεφρασεν επ' Εκκλησίας κατα του πυροβολησαντος.

Ο ιερεὺς ουτος, ζήσας μέχρι του 1854, ως πατήρ εν τῳ μεσῳ της
ελληνικης ταυτης αποικίας, πολλαχως ωφελησεν αυτην: πλην των
θρησκευτικων καθηκοντων του ιερεως, ανελαβε και τα καθηκοντα δι-
δασκαλου, διδασκων τα παιδια την ελληνικην γλωσσαν. Ολοι σχε-
σχεδον οι σημερινοι γεροντες, παρα τοις οποιοις σωζονται ακμαια τὰ
ελληνικα αισθηματα, ζώσα η ελληνικη γλωσσα και αγνη η πιστις
της Ανατολικης Ορθοδόξου Εκκλησίας, ειναι μαθηται του μακαρι-
του παπα-Ιωσηφ Βουρα. Ὑπο παντων δε των Καρυατων το ονομα
του αναφερεται με ευλογίας και εκφρασεις βαθειας ευγνωμοσυνης.

Ἡδη, προ του θανατου του, τον διεδεχθη ο μαθητης του και κα-
τοπιν μαθητης της Προπαγανδας, παπα-Μιχαηλς Μεδουριος. Ο ιερεὺς
ουτος εφανη λικν αχαριστος προς τον αρχαιον διδασκαλον του. Αμα
επεστρεψεν εκ Ρωμης εις Καρυας, κατωρθωσεν ινα του αρπαση την
θεσιν του και, κατα συνεπειαν, τα μεσα της συντήρησεως του. Το
δυσυχημα τουτο επεσπευσε τον θανατον του σεβασμιου εκεινου ιερεως.

Ενῳ δε διετελει ιερεὺς ο προρρηθεις παπα-Μ. Μεδουριος, ετερος τις
τελειοφοιτος της Προπαγανδας νεαρος ιερεὺς, ο παπα-Στεφανος Ραγ-
γατσакης, εφθασεν εκ Ρωμης οπως διαταραξῃ την ησυχίαν του. Ο
τελευταιος ουτος κατωρθωσε δια ραδιουργίας οπως λαβη την θεσιν
του πρωτου. Ο παπα-Μ. Μεδουριος, εν τη απελπισία του, καμνει εκ-
κλησιν εις τον ελληνικον λαον των Καρυων. Την ημεραν λοιπον των
Χριστουγεννων του 1865, μετα την θείαν λειτουργίαν, διευθυνει βρα-
χειαν προσφωνησιν εις τον λαον και, με δακρυα εις τους οφθαλμους,
παράκαλει τους χριστιανους Ελληνας να σπευσωσιν εις βοηθειαν του.
Ο τροπος της παροτρυνσεως υπηρξε μεθοδικωτατος και η ωρα κα-
ταλληλος. Ευθως λοιπον μετα ταυτα οι Ελληνες κοπτοῦσι το σχοι-
νον του κωδωνος της Εκκλησίας, κλειουσιν αυτην και λαμβανου-
σιν εις την κατοχην των τα κλειδια. Αι πολιτικαι και εκκλησιαστι-

και αρχαι του Αιακκίου διατάσσουσιν, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες δὲν ὑπακούουσιν. Ἡ καταστάσις αὐτὴ διήρκεσεν ἡμέρας τινάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, οἱ μὲν πρωταίτιοι τοῦ πραξικοπήματος ἐκλήθησαν ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικείου, ὁ δὲ παπα-Στ. Ραγγατσάκης ἀνελάβε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἑλλήνος ἱερέως ἐν Καρυαίς.

Συνεπεία δὲ τούτων, ὅλον τὸ χωρίον διηρέθη εἰς δύο στρατοπέδα: ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἀφ' ἐνὸς καὶ τὴν οἰκογενεὶαν τοῦ παπα-Στ. Ραγγατσάκη ἀφ' ἑτέρου. Ἡ Ἐκκλησία τῶν ἠνοίγετο, ἀλλ' οὐδεὶς ἐκκλησιαζέτο. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροίαν λοιπόν τοῦ πεισματος τούτου, ἡ μεγάλη μερίς τῶν Ἑλλήνων ἀπετάθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδόξον Ἐκκλησίαν τῆς Μασσαλίας, παρὰ τῆς ὁποίας ἐζητήσαν Ἕλληνα ὀρθόδοξον ἱερέα.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Μασσαλίας, συνεννοηθεῖσα μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἀθηνῶν, ἀπεστείλε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Βερσὴν ὅπως ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταυτὴν ἐπιτοπιῶς, ὁ ὁποῖος ἐφθάσεν εἰς Καρυὰς τὸ Μεγά Σάββατον τοῦ 1866. Ὁ κληρικός αὗτος ἐστάθη ἐν Καρυαίς τρεῖς ἡμέρας. Ἐτάλεσε δὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ Πάσχα, ἐδάπτισε παῖδια τινὰ καὶ ἐστεφάνωσε μερικοὺς Ἕλληνας. Ἀναχωρῶν δὲ συνεβούλευσε τοὺς ἀποικοὺς τούτους Ἕλληνας νὰ μὲνωσιν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Παπα, ὡς καὶ προτερόν.

Αἱ πολιτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Αἰακκίου, ὅπως ἐξομαλύνωσι τὴν δυσχερεὶν ταυτὴν, κατωρθώσαν, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἐτους, ὅπως ἰδρυσῶσι μιαν θέσιν Ἑλλήνος διδασκαλοῦ, ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως συντηρουμένην, ἣτις ἐδόθη εἰς τὸν παπα-Μ. Μεδουρίον. Τὸ δ' ἐπὶ τὸν ἐτος, ἡ Αὐλὴ τῆς Ρώμης, βλέπουσα ὅτι ὁ παπα-Στ. Ραγγατσάκης δὲν ἐπροκόπτεν ἐν Καρυαίς, τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς Ρώμην, χειροτονήσασα αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον *in partibus*.

Τούτον ἀναχωρήσαντα διεδέχθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Καρυῶν μέχρι τοῦ 1878 ὁ παπα-Νικόλαος Φραγκός, Ἕλλην Οὐνιάτης τῆς Σικελίας. Καὶ τούτου δ' ἀναχωρήσαντος, ἦλθεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁ παπα-Δημήτριάδης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἐμείνεν ἐν Καρυαίς, μόλις δύο ἐτὴ.

Μετὰ δὲ τὴν ἀναχωρήσιν καὶ τούτου, ἡ μὲν θέσις τοῦ ἱερέως ἐδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸν προρρηθέντα παπα-Μ. Μεδουρίον, ἡ δὲ θέσις τοῦ Ἑλλήνος διδασκαλοῦ εἰς τινὰ Πιερρὸν Γαγγατσάκην.

Ἡδὴ δὲ, προβεβηκότα τὴν ἡλικίαν, τὸν παπα-Μ. Μεδουρίον, ἀπο τοῦ 1885, διεδέχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ νεαρός παπα-Καίσαρ Κοττίς, μαθητὴς καὶ αὐτοῦ τῆς Προπαγάνδας.

Ν. Β. Φαρδὺς Σαμοθράκη.